

De zelfmoord van Frankrijk

Terwijl de misdadige [socialistische 'zwart'-partijkas-geld verbrander Frank](#) (Vandenbroucke) en de [misdadige fiscale fraudeur Karel De Gucht](#) op het fascistische en 100% op belastinggeld parasiterende [CANVAS](#) lasterlijk, raaskallend en eerrovend ongestraft mogen komen beweren dat sommige vertegenwoordigers van het volk "racisten" zijn, is het nuttig om even buiten onze grenzen naar het Zuiden te kijken.

- "Frans-zijn" verdwijnt en wordt vervangen door een soort balkanisering van enclaves die niet met elkaar communiceren... geen goede formule.
- Hoe meer de Franse elites met hun besteedbaar inkomen en hun culturele vrije tijd zichzelf afzonderen in hun enclaves, des te onwaarschijnlijker dat ze de dagelijkse impact van de mislukte massa-immigratie en multiculturalisme zullen begrijpen.
- De geglobaliseerde "bobo [Boheemse bourgeois] hogere klassen" vullen de "nieuwe citadellen" – zoals in het middeleeuwse Frankrijk – en stemmen massaal op Macron. Ze hebben "één enkele manier van praten en denken ontwikkeld...die de dominante klassen in staat stelt om de realiteit van een natie die onder zware druk staat te vervangen door de fabel van een vriendelijke en gastvrije samenleving". – Christophe Guilluy, *Twilight of the Elites*, Yale University Press,

2019.

De
recente “gele hesjes”-beweging – waarvan de demonstranten al
maandenlang elke zaterdag in Parijs protesteren – is een
symbool van de
verdeeldheid tussen de Franse arbeidersklasse en de
gentrificatie-progressieven. Afgebeeld: “Gele hesjes”-
demonstranten
bezetten de trappen naar de Sacré-Cœur basiliek op 23 maart
2019 in
Parijs,)

“Er kan niet langer worden ontkend dat er een belangrijke en
gevaarlijke transformatie, een ‘Grote Omschakeling’, in het
Frankrijk
anno 2019 gaande is”, [aldus](#)
de oprichter en voorzitter van het Jean-Jacques Rousseau
Instituut,
Michel Gurfinkiel. Hij rouwde om “het overlijden van Frankrijk
als een
afzonderlijk land, of in ieder geval als de westerse, joods-
christelijke
natie die het tot dan toe verondersteld werd te zijn”. Een
recent
hoofdartikel in het weekblad *Le Point* noemde het “[de grote
omwenteling](#)”.

Verandering of omwenteling, de dagen van Frankrijk zoals we
dat
kenden zijn geteld: de maatschappij heeft haar culturele
zwaartepunt
verloren: de oude manier van leven is aan het vervagen en
dicht bij een “[uitsterven](#)”. Het “Frans-zijn” verdwijnt en

wordt vervangen door een soort [balkanisering](#) van enclaves die niet met elkaar communiceren. Voor het land dat het meest aangegrepen is door islamitisch fundamentalisme en terrorisme, is dit geen goede formule.

Ook de Franse omschakeling is ook geografisch. Frankrijk lijkt nu verdeeld te zijn tussen “getto’s voor de rijken” en “getto’s voor de armen”, volgens een analyse van de verkiezingskaart door de grootste Franse krant, [Le Monde](#). “In de armste stukken hebben 6 van de 10 nieuwe huishoudens een persoon die in het buitenland geboren is”, merkt [Le Monde](#) op. Een soort van kloof scheidt nu het Frankrijk van de stadsrand – kleine steden, voorsteden en plattelandsgebieden – af van de geglobaliseerde metropool van de “bourgeois Bohemiens”, of “bobo’s”. Hoe meer de Franse elites met hun besteedbaar inkomen en hun culturele vrije tijd zichzelf afzonderen in hun enclaves, des te onwaarschijnlijker dat ze de dagelijkse impact van de mislukte massa-immigratie en multiculturalisme zullen begrijpen.

Een recente Europese peiling weerspiegelde dat deze “twee Fransen die elkaar niet kruisen of niet spreken”, [aldus](#) Sylvain Crepon van de Universiteit van Tours, in een analyse over het succes van Marine Le Pen’s *Rassemblement National* in de recente verkiezingen voor het Europees Parlement. Le Pen en president Emmanuel Macron, de twee winnaars van de verkiezingen, spreken

met totaal verschillende sociologische groepen. In de Parijse buitenwijken – Aulnay-sous-Bois, Sevran, Villepinte en Seine-Saint-Denis

– beleeft de extreemrechtse Rassemblement National een enorme groei. In

de steden heeft Le Pen een grote achterstand: ze werd vijfde in Parijs,

derde in Lille, vierde in Lyon. Volgens Crepon:

“De steden zullen door hun sociologische structuur beschermd worden voor stemmen op het Rassemblement National. Het bewijst het populistische standpunt dat vaststelt dat de elite los van de werkelijkheid staat. Dit [standpunt] ondersteunt het idee van een sociologische breuk, wat niet helemaal verkeerd is”.

Aan de ene kant van deze breuk staan steden als Dreux, die *Valeurs Actuelles* “de Franse stad van morgen” [noemde](#):

“Aan de ene kant, een Koninklijke stad met sporen van een geschiedenis die gelooft dat alles zal veranderen, zoals altijd door de eeuwen heen; aan de andere kant, steden doordrenkt met [drugs-]handel en islam. De bourgeoisie van het stadscentrum stemt voor Macron, de ‘kleine blanken’ voor Le Pen”.

Aan de andere kant staat Parijs. “Alle metropolen van de

wereld

kennen hetzelfde lot. Hier stroomt de rijkdom en bestaat een alliantie

tussen de 'winnaars van de globalisering' en hun 'dienaren', de

immigranten die zijn gekomen om de nieuwe meesters van de wereld te

dienen, hun kinderen te verzorgen, de pizza's naar hen toe te brengen of

te werken in hun restaurants", [schrijft](#) de vooraanstaande sociale commentator Èric Zemmour in *Le Figaro*. Van nu af aan, zo schrijft hij: "is Parijs een wereldstad, maar niet echt een Franse stad".

Volgens [Christophe Guilluy](#),

één van de meest gerespecteerde auteurs van Frankrijk, vullen de

geglocaliseerde, "bobo [Boheemse bourgeois] hogere klassen", de "nieuwe

citadellen" – zoals in het middeleeuwse Frankrijk – en stemmen massaal

op Macron. Ze hebben "één enkele manier van praten en denken

ontwikkeld...die de dominante klassen in staat stelt om de realiteit van

een natie die onder zware druk staat te vervangen door de fabel van een

vriendelijke en gastvrije samenleving". Guilluy is door sommige Franse

media [bekritiseerd](#) voor het na voren brengen van deze realiteit.

De recente "gele hesjes"-beweging – waarvan de demonstranten elke

zaterdag in Parijs al maandenlang protesteren tegen de hervormingen van

president Macron – zijn een symbool van deze verdeeldheid tussen de arbeidersklasse en de gentrificatie-progressieven. Volgens Guilluy is het een “[sociale en culturele schok](#)”. Deze schok, volgens de Franse [filosoof Alain Finkielkraut](#), bestaat volgens de Franse filosoof uit de “lelijkheid van het perifere Frankrijk en de gevolgen daarvan voor het concrete leven, het verdriet van deze arbeidersklassen die niet alleen hun levensstandaard hebben verloren, maar ook een culturele referentie”. In Frankrijk is er nu een alomtegenwoordig gevoel van “[onteigening](#)”.

De partij van Marine Le Pen [won](#) meer dan twee keer zoveel in de verkiezingen als Macron. Le Pen won in de sombere geïndustrialiseerde gebieden in Noord-, Zuid-, Midden- en Oost-Frankrijk, waar de gele hesjes zijn ontstaan.

“Sinds ik in 2002 naar Frankrijk verhuisd ben, heb ik het land een culturele revolutie zien ondergaan”, [schreef](#) Simon Kuper onlangs in de *Financial Times*.

“Het katholicisme is bijna uitgestorven (slechts 6 procent van de Fransen heeft de gewoonte om de mis bij te wonen), maar niet zo grondig als de oude rivaal van de kerk, het communisme. De niet-blanke bevolking is blijven groeien”.

Macron, legt Kuper uit, is het symbool van “een nieuwe geïndividualiseerde, geglobaliseerde, ongodsdienstige samenleving”.

De vlucht van Frankrijk uit het katholicisme is zo duidelijk dat een nieuw boek, *L'archipel français: Naissance d'une nation multiple et divisée*, geschreven door de opiniepeiler Jérôme Fourquet, het culturele falen van de Franse samenleving heeft beschreven als een “[postchristelijk tijdperk](#)”:

De Franse samenleving is bijna volledig ontheemd geraakt van haar

katholieke basis. Het land, zo stelt Fourquet, voert nu zijn eigen [ontkerstening](#) door. En er is maar één sterke vervanger zichtbaar. Volgens een [nieuwe wetenschappelijke studie](#) zijn er nu al evenveel moslims als katholieken onder de 18-29-jarigen

in Frankrijk; en moslims vertegenwoordigen 13% van de bevolking van de grote steden in Frankrijk, meer dan het dubbele van het nationale gemiddelde.

Soms lijken moslimgevoelens van gemeenschapssolidariteit deze versnippering te misbruiken om hun eigen “[sharia](#) getto's” te creëren. Een rapport van het Institut Montaigne, “[The Islamist Factory](#)”,

heeft de radicalisering van de Franse moslimgemeenschap gedetailleerd beschreven. In plaats van integratie, assimilatie en europeanisering

streven moslimextremisten in Frankrijk naar multiculturalisme, scheiding

en verdeling. De enclaves van immigranten aan de rand van Franse

steden, [stelt](#) Gilles Kepel in zijn boek *La Fracture*,

zetten aan tot “een breuk met de waarden van de Franse samenleving en een wil om deze te ondermijnen”. “Deze mensen willen niet samenleven”, zei de voormalige Franse minister van Binnenlandse Zaken, Gérard Collomb, in een [commentaar van Valeurs Actuelles](#).

Deze “breuk” werd opnieuw [opgemerkt](#) in dezelfde publicatie: “Vier op de tien jongens in Seine-Saint-Denis hebben Arabische-Moslim voornamen”. Peiler Jérôme Fourquet [onthulde](#) in een nieuwe studie, dat “18 procent van de pasgeborenen in Frankrijk een Arabisch-moslimnaam heeft”.

De “Grote Omschakeling” van Frankrijk is aan de gang. Zoals de filosoof Alain Finkielkraut onlangs [schreef](#): “De Notre-Dame brand is geen aanval, noch een ongeluk, maar een zelfmoordpoging”.

h/t Giulio Meotti, cultureel redacteur van Il Foglio